

ANOTACE

Práce se ve třech sondách do lokalit pozdějších evangelických sborů Horní Vilémovice, Velká Lhota u Dačic a Soběhrdy pokouší o rekonstrukci víry, myšlení, zbožnosti a vnitřního života, prameny doložených skupin českých a moravských tajných evangelíků 18. století – tedy o vylíčení *praxis pietatis haereticorum*. Popisuje kontury fungování jejich společenství včetně rodové i lokální kontinuity „kacířství“. Snaží se rekonstruovat způsoby předávání svědectví o „jiném“ rozměru (způsobu) křesťanské víry, než byl ten, jenž předkládala římskokatolická církev, jejíž byli tajní evangelíci členové. Potvrzuje vedle osobního svědectví velkou roli knih v procesu katecheze a udržení „kacířské“ víry i promísení reformačního a římskokatolického ve spiritualitě tajných a tolerovaných evangelíků. Všímá si stop diakonické realizace kryptoprotestantského společenství. Charakterizuje několik typů shromáždění, které sloužily k posílení (víry i života) jednotlivých tajných evangelíků. A nakonec systematizuje jejich výpovědi o obsahu víry. Zároveň si klade otázky po, zda je možné, případně za jakých podmínek, označit societu tajných evangelíků za církev – chce tak být příspěvkem k diasporní teologii. Tajné evangelictví je součástí identity českých evangelíků, proto práce usiluje posloužit integrační činnosti, jež je součástí utváření identity, a zároveň nabídnout příběh k inspiraci. Za metodu zpracování bylo zvoleno vyprávění. Způsob pokládání otázek je ovlivněn německým prakticko-theologickým konceptem „žitého náboženství“.